

Lajos, Nefi és a zongóra

Írta: Noelle Lambert Barrus
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Ez a történet eredetileg Tajvanban játszódott.

„Készen állsz, Lajos?” – kérdezte Lujza néni. Lajos bólintott. Az ujjait a fekete-fehér zongorabillentyűkre tette, és játszani kezdett. *Pimm, pimm, pimm.* Nagyon szerette egymás után lejátszani a hangjegyeket, melyek aztán zenévé álltak össze. Végigjátszotta az egész első oldalt, és a következővel folytatta.

PAMM. Hoppá... Ezzel a résszel mindig meggyűlt a baja. Sok gyors hangjegyből állt. Lajos újrakezdte.

PAMM. Lajos elhúzta a száját. Már megint!

„Semmi gond! – mondta Lujza néni. – Próbáld újra, lassabban.”

Lajos még néhányszor elgyakorolta Lujza néni segítségével. De még mindig nem sikerült valami jól végigjátszania azt a részt.

„Ez a rész trükkös, de tudom, hogy meg tudod csinálni – biztatta Lujza néni. – Mit gondolsz, tudnád még otthon gyakorolni a fellépés előtt?”

„Szerintem igen” – válaszolta Lajos.

Másnap Lajos ismét gyakorolta a zongorázást. De ugyanannál a résznél mindig elrontotta! *Pimm, pimm, PAMM.*

Apa lépett a szobába. „Na, hogy megy?” – kérdezte.

PAMM! A dalnak ez a része nehéz volt.

Lajos rámutatott a hangjegyekre a kottán. „Ez a rész nagyon nehéz. Folyton újra kell kezdenem!”

„Ez tényleg nehéznek tűnik – válaszolta Apa. – A Mormon könyve egyik történetére emlékeztet. Az arról szóló történetre, amikor Nefi visszament megszerezni a lemezeket.”

Lajos szeme elkerekedett. „Imádom azt a történetet! Nefi folyton visszament, hogy újra meg újra próbálkozzon. Mennyei Atya pedig segített neki.”

Apa elmosolyodott. „Pontosan. Szerintem, ha tovább próbálkozol, Mennyei Atya segíteni fog neked, ahogy Nefinek is segített.”

Lajos bólintott, és újrakezdte. Apa leült egy székre Lajos közelébe, és hallgatta a játékot. Lajos a nehéz részre összpontosított. Minden egyes hangjegyet lassan játszott le.

Aztán újra lejátszotta az egész dalt. Minden alkalommal gyorsabban ment neki. Végül pedig jól el tudta zongorázni az összes hangot! Nagyszerűen érezte magát. Észre sem vette, milyen sok időbe telt.

„Sikerült! Nagyon ügyes vagy!” – mondta Apa.

Anya az ajtóban állt. „Lajos, ez csodálatosan hangzott!”

„Köszí! – felelte Lajos. – Végre megtanultam a nehéz részt.”

Anya megölelte Lajost. „Büszke vagyok rád, amiért ilyen szorgalmasan dolgoztál.”

A fellépés estéjén Lajos izgult. A szíve majd' kiugrott. Izzadt a tenyere.

Végül bemondták a nevét. Felment a színpadra, és ránézett a szülőkre és a gyerekekre a hallgatóságban. Elmondta az ének címét, majd leült a kemény zongorapadra.

Lajos mély lélegzetet vett, és a fényes billentyűkre helyezte a kezét. Tudta, hogy minden tőle telhetőt megtett. Mennyei Atya segíteni fog neki.

Lajos elkezdett játszani. A hangjegyek pont úgy következtek, ahogyan gyakorolta. Aztán elérkezett a nehéz részhez.

Minden egyes hangot jól játszott le. Ezúttal nem is érezte annyira nehéznek!

Végül az ének utolsó hangjegyét is leütötte. Amikor az ujjait levette a billentyűkről, mindenki tapsolni kezdett. Lajos mosolygott és meghajolt. Látta, ahogy Anya, Apa és a húgai is mosolyogva tapsolnak. Megcsinálta! Ha nehéz volt is, újra megpróbálta, pont mint Nefi. Mennyei Atya pedig segített neki. ●

